

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 355/09-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť P. J., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., P., ktorou namieta porušenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a 4 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 39/2009 z 3. júna 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. J. o d m i e t a pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. septembra 2009 doručená sťažnosť P. J., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. G., P., ktorou namieta porušenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy

a podľa čl. 11 ods. 1 a 4 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 39/2009 z 3. júna 2009.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«Porušovateľom základných práv sťažovateľa je Krajský súd v Prešove, (ďalej „porušovateľ“).

Konaním, ktorým došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa, je rozhodnutie: Rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k.: 3Co 39/2009 zo dňa 3.6.2009, ktorým Krajský súd v Prešove potvrdil rozsudok Okresného súdu v Prešove, č. k.: 28C 385/2007 zo dňa 15.12.2008, vo výroku o zamietnutí žaloby. Rozsudok porušovateľa nadobudol právoplatnosť dňa 13.7.2009 a vykonateľnosť dňa 13.7.2009.

Sťažovateľ sa v civilnom konaní, žalobou voči žalovanému, domáhal vydania náhrady škody vo výške 112.500,- Sk s prísl., ktorá mu bola spôsobená odtiahnutím jeho motorového vozidla Peugeot Boxer, ŠPZ ... zaparkovaného dňa 20.3.2007 na vlastnej parcele, v dôsledku čoho bol nútený zapožičať si obdobné motorové vozidlo od tretieho subjektu. Vo vzťahu k trovám konania súd prvého stupňa vyslovil, že o týchto rozhodne osobitným uznesením. Sťažovateľ bol v marci 2007 vlastníkom parcely č. 1518/24 - orná pôda o výmere 78 m², na ktorej dňa 20.3.2007 zaparkoval svoje motorové vozidlo Peugeot Boxer, ŠPZ .... Dňa 22.3.2007 mu bolo toto motorové vozidlo odtiahnuté Mestom Prešov na príkaz mestskej polície za asistencie štátnej polície. Dňa 3.5.2007 bola sťažovateľovi doručená faktúra za odtiahnutie vozidla a po následnej komunikácii si dňa 4.6.2007 sťažovateľ vozidlo prevzal. Na základe predloženej zmluvy s firmou C., s.r.o., Prešov mal súd prvého stupňa preukázané, že zmluvou uzavretou s týmto subjektom dňa 23.3.2007 si sťažovateľ prenajal podobné motorové vozidlo Citroen Jumper, ŠPZ ..., za dohodnuté nájomné vo výške 1.500,- Sk + 19% DPH za jeden deň nájmu. Za celé obdobie prenájmu vozidla sťažovateľ zaplatil nájomné vo výške 112.500,- Sk bez DPH. Súd prvého stupňa konštatoval, že motorové vozidlo sťažovateľa stálo na parcele KN C ..., zapísanej na LV č. ..., k. ú. Prešov, ktorá nebola ohradená, vyznačená v teréne, ale na tejto sa nachádzala

prijazdová cesta k parkovisku pred obchodom L. Podľa súdu prvého stupňa motorové vozidlo sťažovateľa tak bránilo vjazdu na parkovisko.

Poukazujúc na ust. § 415 a § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v nadväznosti na § 3d ods. 3, 5 písm. d/, § 4b ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, ako aj poukazujúc na § 24 ods. 1 písm. 1/ a § 40 ods. 4 písm. a/ zákona č. 315/1996 Z. z., prvostupňový súd konštatoval, že zo strany žalovaného nedošlo k porušeniu právnej povinnosti, a teda neexistuje ani príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou vzniknutou sťažovateľovi. Mal za to, že žalovaný postupoval v súlade s citovanými ustanoveniami, keďže auto sťažovateľa stálo tam, kde je státie zakázané, teda pred vjazdom k parkovisku v zmysle ust. § 24 ods. 1 písm. 1/ zákona č. 315/1996 Z. z.. Prvostupňový súd zdôraznil, že mesto je správcom pozemných komunikácií a je povinné zabezpečiť schodnosť tejto komunikácie aj v prípade, ak nie je vlastníkom pozemku, na ktorom sa komunikácia nachádza. Ak teda mesto postupovalo podľa zákona a dalo odtiahnuť motorové vozidlo sťažovateľa, postupovalo v súlade so zákonom a neporušilo žiadnu právnu povinnosť, ktorá by mala za následok vznik škody tak, ako to deklaroval sťažovateľ. Keďže neboli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti podľa ust. § 420 Občianskeho zákonníka, prvostupňový súd žalobu zamietol. Poukázal tiež aj na ust. § 3 ods. 1 a § 123 a § 127 Občianskeho zákonníka. V nadväznosti na tieto ustanovenia konštatoval, že právny štát nemôže poskytnúť následnú ochranu vlastníckeho práva takému vlastníkovi, ktorý výkonom svojich práv zasahuje bez právneho dôvodu do práva a oprávnených záujmov iných a jeho konanie je v rozpore s dobrými mravmi. V konaní mal totižto preukázané, že cieľom sťažovateľa bolo odpredať parcelu o výmere 78 m² združeniu L., pričom najprv sa na cene nedohodli a k dohode došlo až po tom, keď sťažovateľ druhýkrát zablokoval prístup na parkovisko pred obchodom L. a znemožnil tak prístup zákazníkovi do tohto obchodu. Takýto sled udalostí teda odhalil skutočný zámer sťažovateľa prečo postavil svoje motorové vozidlo na komunikácii, ktorá bola na jeho pozemku. Súd prvého stupňa mal za to, že túto skutočnosť nemožno oddeliť od celého prípadu a takýto postoj sťažovateľa nie je výkonom jeho vlastníckeho práva v súlade so zákonom, keďže je v rozpore s dobrými mravmi.

Porušovateľ príslušný na rozhodnutie o odvolaní preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie sťažovateľa nie je dôvodné.»

Porušovateľ v odôvodnení rozsudku konštatoval: „Súd prvého stupňa vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým zisteniam a aj k správne právnemu záveru. Prvostupňový súd sa dostatočným spôsobom vypořiadal s predpokladmi pre náhradu škody v zmysle ust. § 420 Občianskeho zákonníka, teda Či došlo k porušeniu právnej povinnosti žalovaným pri odťahovaní motorového vozidla sťažovateľa. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi uvádzanými v prvostupňovom rozhodnutí a navyiac k tomu uviedol:

Podľa § 24 ods. 1 písm. 1 /zákona č. 315/1996 Z. z. o pozemných komunikáciách, vodič nesmie zastaviť a stáť pred vjazdom na cestu z poľnej cesty, alebo z lesnej cesty, alebo z miesta mimo cesty, alebo na vyhradenom parkovisku, ak nejde o vozidlo, pre ktoré je parkovisko vyhradené.“

Sťažovateľ namieta, že krajský súd sa nevysporiadal so základnou otázkou, a to:

„- o aký druh pozemnej komunikácie v tomto spore ide,

- či táto pozemná komunikácia, podľa sťažovateľa spevnená asfaltová plocha, bola postavená v súlade so zákonom, čo znamená súhlas vlastníka pozemku a povolenie príslušného cestného správneho orgánu, ktorý je špeciálnym stavebným úradom a je oprávneným rozhodovať o povoľovaní výstavby miestnych a účelových komunikácií,

- či vjazd na uvedenú spevnenú asfaltovú plochu bol postavený v súlade so zákonom, čo znamená súhlas vlastníka pozemku a povolenie príslušného cestného správneho orgánu, ktorý je špeciálnym stavebným úradom oprávneným rozhodovať o predmetných úpravách alebo zrušení pripojenia pozemných komunikácií a vjazdov z cesty alebo miestnej komunikácie na susedné nehnuteľnosti, § 3 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. a § 3b ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb..

Pokiaľ však spevnená asfaltová plocha, ležiaca na parcele KN C č. 1518/2 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 362 m², bola postavená v rozpore s občianskym právom, t. j. bez súhlasu predchádzajúceho vlastníka pozemku, čo sťažovateľ v konaní preukázal vyhlásením predchádzajúcej vlastníčky pani M. J., a taktiež jej zriadeniu nepredchádzalo stavebné konanie tak, ako to vyplýva z § 22 ods. 2 v spojení s § 16 cestného zákona, nemôže porušovateľ konštatovať, že sa jedná o miestnu komunikáciu.“

Sťažovateľ namieta, že sporná asfaltová plocha bola postavená bez súhlasu predchádzajúceho vlastníka pozemku a jej zriadeniu nepredchádzalo stavebné konanie tak, ako to vyplýva z § 22 ods. 2 v spojení s § 16 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 135/1961 Zb.“), a preto krajský súd podľa sťažovateľa nemôže konštatovať, že ide o miestnu komunikáciu. Následne potom nemôže takáto nezákonne zriadená spevnená asfaltová plocha a nezákonne zriadený vjazd požívať právnu ochranu. Poukazuje tiež na skutočnosť, že bez súhlasu vlastníka pozemku nemožno zaradiť na tomto pozemku nachádzajúcu sa pozemnú komunikáciu do siete miestnych komunikácií, navyše bez rozhodnutia vydaného v správnom konaní. Odvoláva sa pritom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Najvyššieho súdu Českej republiky (správne rozhodnutie sa nemôže dotknúť práv niekoho, kto nebol účastníkom konania, v ktorom bolo vydané.)

Sťažovateľ poukazuje aj na skutočnosť, že žalovanému Mestu Prešov, neprináleží správa spornej asfaltovej plochy nachádzajúcej sa na parcele sťažovateľa, pretože nepreukázal, že je jej vlastníkom. Z tejto skutočnosti vyvodzuje, že nejde o stavbu v zmysle občianskeho práva. Vlastníkom pozemku označeným ako miestna komunikácia môže byť len jeden vlastník a nemôže ním byť osoba iná, ktorá stavebnou činnosťou len upravila povrch takéhoto pozemku. Keď je vlastníkom takéhoto pozemku fyzická osoba, môže sa jeho vlastníkom stať obec len za predpokladu legálnej zmluvy na vlastníctvo, teda nadobudnutím tohto pozemku v súlade so zákonom. Ak sa tak nestane, potom ani skutočnosť, že príslušný pozemok začal slúžiť ako miestna komunikácia, slúžil alebo slúži, nemôže znamenať zmenu vlastníctva. Ak v tomto konaní sporná stavba komunikácie nie je stavbou v zmysle občianskeho práva, ale ide o výsledok stavebnej činnosti, ktorý nie je stavbou ako samostatným predmetom právnych vzťahov, nemôže sa žalovaný označovať za jeho vlastníka a následne aj správcu.

Podľa sťažovateľa nebola v konaní sporná základná podmienka na postup podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 315/1996 Z. z.“), lebo nebolo preukázané, že sporná asfaltová plocha, vedľa ktorej stál sťažovateľ so svojím

motorovým vozidlom, je miestna komunikácia podľa zákona č. 135/1961 Zb. a že vjazd z parkoviska polyfunkčného objektu na spornú asfaltovú plochu, ktorý sa nachádzal na pozemku sťažovateľa, bol vykonaný v súlade so zákonom a na základe povolenia príslušného cestného správneho orgánu. Sťažovateľ sa preto nemohol dopustiť priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, a vytvoriť tak prekážku na mieste, na ktorom je to zakázané.

Podľa sťažovateľa *„Záver porušovateľa preto vychádza z neúplného a nesprávne zisteného skutkového stavu. Ak na základe takto nesprávne zisteného skutkového stavu t. j. z nesprávneho právneho posúdenia dospel porušovateľ k záveru, že boli splnené podmienky pre postup podľa zákona č. 315/1996 Z. z., a preto bol aj postup žalovaného, ktorý dal odstrániť motorové vozidlo sťažovateľa v súlade so zákonom, teda z jeho strany nedošlo k porušeniu žiadnej právnej povinnosti, čím nebol naplnený základný predpoklad zodpovednosti žalovaného v zmysle ust. § 420 Občianskeho zákonníka, je takýto záver a rozhodnutie nezákonné.“*

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa nevyhovuje.

2. Postupom porušujúcim čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, bolo základné právo sťažovateľa, podľa článku 46 ods. 1, článku 20 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené Krajským súdom v Prešove, rozsudkom zo dňa 3. 6. 2009, č. k.: 3 Co/39/2009.

3. Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 3. 6. 2009, č. k. 3 Co/39/2009 a rozsudok Okresného súdu v Prešove zo dňa 15. 12. 2008, č. k. 28C /385/2007, sa zrušujú.

4. Vec vracia na ďalšie konanie.“

Sťažovateľ si uplatňuje nárok na náhradu trov konania a právneho zastúpenia voči porušovateľovi v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi platenie a náhradu trov konania.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 39/2009 z 3. júna 2009 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) v konaní o náhradu škody s príslušenstvom došlo k porušeniu čl. 2 ods. 2 ústavy a jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 a 4 a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jeho práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu

na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Kľúčovou námietkou sťažovateľa smerujúcou proti napadnutému rozsudku krajského súdu bolo tvrdenie, že krajský súd neúplne a nesprávne zistil skutkový stav, nesprávne právne posúdil vec a dospel k záveru, že boli splnené podmienky na postup podľa zákona č. 315/1996 Z. z., sťažovateľ však s právnym názorom, na základe ktorého odvolací súd meritórne potvrdil rozsudok prvostupňového súdu č. k. 28 C 385/2007-147 z 15. decembra 2008, nesúhlasí.

Z obsahu odôvodnenia predloženej sťažnosti teda vyplýva, že sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu namieta samotné právne posúdenie veci na základe zisteného skutkového stavu. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej je oprávnený skutkové a právne závery všeobecných súdov kontrolovať z hľadiska ich ústavnej konformity iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Právne závery krajského súdu vychádzajúce z konštatovania absencie naliehavého právneho záujmu na rozhodnutí o zriadení vecného bremena, ktoré vzniklo v okolnostiach prípadu priamo zo zákona, však nevyvolávajú pochybnosti z hľadiska ich ústavnej konformity.

Ústavný súd zo spisovej dokumentácie zistil, že krajský súd napadnutý potvrdzujúci výrok svojho rozsudku z 3. júna 2009 založil na týchto dôvodoch:

„Podaním zo dňa 27. 5. 2009 žalobca predložil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S 68/2007 - 44 zo dňa 3. 4. 2009 a poukázal na závery v ňom prijaté, teda že tá časť pozemku, na ktorej parkoval svoje motorové vozidlo, bola v jeho výlučnom vlastníctve, a tak nemohlo ísť o verejnú účelovú komunikáciu.

Žalobca na odvolacom pojednávaní dňa 3. 6. 2009 žiadal v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa pripustiť dovolanie s tým, že dovolaciu otázku predloží v lehote troch dní.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len O. s. p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O. s. p., vo veci nariadil pojednávanie (§214 ods. 1 O. s. p.) a zistil, že odvolanie žalobcu nieje dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým zisteniam a aj k správne právnemu záveru. Prvostupňový súd sa dostatočným spôsobom vypořiadal s predpokladmi pre náhradu škody v zmysle ust. § 420 Občianskeho zákonníka, teda či došlo k porušeniu právnej povinnosti žalovaným pri odťahovaní motorového vozidla žalobcu. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi uvádzanými v prvostupňovom rozhodnutí a navyše k tomu udáva:

Podľa § 3 ods. 1 písm. f/ zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii, obecná polícia objasňuje priestupky, ak tak ustanovuje osobitný predpis, prejednáva v blokovom konaní priestupky ustanovené osobitným predpisom a priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky spáchané neuposlúchnutím pokynu vyplývajúceho zo všeobecnej úpravy cestnej premávky, ktorou sa zakazuje zastavenie, státie a vjazd vozidiel.“

Krajský súd sa v napadnutom rozsudku vyjadril aj k obmedzeniu vlastníckeho práva sťažovateľa v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 316/1996 Z. z., keď v odôvodnení uviedol:

„Podľa § 24 ods. 1 písm. 1/ zákona č. 315/1996 Z. z. o pozemných komunikáciách, vodič nesmie zastaviť a stáť pred vjazdom na cestu z poľnej cesty, alebo z lesnej cesty, alebo z miesta mimo cesty, alebo na vyhradenom parkovisku, ak nejde o vozidlo, pre ktoré je parkovisko vyhradené.

S poukazom na citované ustanovenia je zakázané zastaviť a stáť aj pred vjazdom na cestu z miesta mimo cesty, ktorým miestom je aj parkovisko, v danom prípade nachádzajúce sa pred predajňou L.. Práve prejazd z parkoviska na miestnu komunikáciu viedol cez parcelu žalobcu, preto práve v tejto časti odstavené vozidlo žalobcu tvorilo prekážku cestnej premávky. Pokiaľ teda žalovaný dal odstrániť motorové vozidlo žalobcu, urobil tak v súlade s citovanými ustanoveniami, teda z jeho strany nedošlo k porušeniu žiadnej právnej povinnosti, čím nebol naplnený základný predpoklad zodpovednosti žalovaného v zmysle ust. § 420 Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd sa stotožnil aj s posúdením predmetu sporu z pohľadu ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 123 a § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda v súvislosti s výkonom vlastníckeho práva.“

K otázke spravodlivej ochrany práv účastníkov súdneho konania krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol:

„Podľa § 1 O. s. p., Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinnosti a na úctu k právam iných osôb.

Súd prvého stupňa postupoval správne, ak pri rozhodovaní o nároku žalobcu posudzoval výkon jeho vlastníckeho práva vo vzťahu k výkonu práv iných osôb, ktoré práva chránil žalovaný prostredníctvom činnosti obecnej polície. Pre posúdenie nároku žalobcu nebolo rozhodujúce, či časť jeho parcely, na ktorej mal postavené motorové vozidlo je súčasťou miestnej alebo účelovej komunikácie alebo nie, ale skutočnosť, že zaparkovaním vozidla vytvoril prekážku na mieste, na ktorom je to zakázané. Preto samotné odvolacie námietky žalobcu, týkajúce sa posudzovania časti parcely žalobcu z pohľadu zákona o pozemných komunikáciách sú námietkami právne irelevantnými. Pri aplikácii § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka v súvislosti s posudzovaním vzniku škodu a jej náhrady, správne súd prvého stupňa konštatoval, že škodu si zavinil svojím konaním sám žalobca, ak svoje motorové vozidlo postavil zámerne v mieste brániacom prejazdu motorových "išiel z parkoviska na miestnu komunikáciu. Je potrebné zdôrazniť, že obecná (mestská) polícia je

povinná chrániť záujmy verejnosti, teda aj osôb, ktorým konaním žalovaného bolo zabránené, v prístupe k obchodnému objektu.

S poukazom na uvedené odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p.

Napriek žiadosti žalobcu o pripustenie dovolania, odvolací súd dovolanie nepripustil, keďže v predmetnom konaní sa nerieši žiadna otázka zásadného právneho významu.“

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať, pričom k jeho porušeniu by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby, čo sa v danom prípade nestalo (napr. IV. ÚS 163/07).

V zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 46 ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. V danom prípade zákonný rámec ochrany tvoria ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce právne vzťahy týkajúce sa vyporiadania neoprávnených stavieb (§ 135c) a vzniku vecných bremien (§ 151o), ako aj § 23 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“).

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom potvrdzujúceho výroku namietaného rozsudku krajského súdu uvádza, že krajský súd sa v tejto časti primerane vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa a relevantné ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona č. 316/1996 Z. z. aplikoval spôsobom, ktorý neodporuje ich zneniu, účelu ani označeným článkom ústavy, ktorých porušenie sa namieta. Krajský súd ako odvolací súd analyzoval zo skutkového a právneho hľadiska odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu v Prešove v konaní o náhradu škody a príslušenstva, a takisto sa vysporiadal aj

s argumentáciou sťažovateľa uvedenou v jeho odvolaní týkajúcou sa posúdenia správnosti výkonu vlastníckeho práva sťažovateľa vo vzťahu k výkonu práv iných osôb a irelevantnosť jeho námietky uplatnenej v odvolacom konaní o identifikácii komunikácie nachádzajúcej sa na parcele sťažovateľa. Ústavný súd pri skúmaní rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Co 39/2009 z 3. júna 2009 o potvrdení prvostupňového rozhodnutia nezistil skutočnosť, na základe ktorých by bolo možné tento výrok rozsudku označiť za svojvoľný a arbitrárny.

O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak nestalo.

Na základe uvedeného podľa názoru ústavného súdu neexistuje ani príčinná súvislosť medzi označenými základnými právami, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, garantovanými v čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 v spojení s čl. 11 ods. 1 a 4 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj postupom krajského súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktoré by signalizovali možnosť vysloviť záver o porušení práv označených sťažovateľom po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie alebo konštatovať, že postup krajského súdu bol v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy. Skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu, nenaznačuje príčinnú súvislosť medzi postupom súdu a možným vyslovením namietaného porušenia označených základných práv sťažovateľa po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (IV. ÚS 287/04, IV. ÚS 307/07). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť

sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už nezaoberal ďalšími požiadavkami formulovanými sťažovateľom v petite sťažnosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 2009